

Hồi thứ chín mươi tám

Quân trưởng biến thành sông bạc lớn

Vi Tiểu Bảo không hiểu Thái Hậu có dụng ý gì. Gã trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Thái Hậu bảo sao? Đã đưa ba bộ kinh sách trình giáo chủ rồi ư? Cái đó bản sứ không nghe nói, chỉ thấy giáo chủ phiên trách Hắc Long sứ hành động bấy lâu chẳng được kết quả gì nên ngài đã nổi giận.

Thái Hậu đáp:

- Nếu vậy thì thật kỳ! Hiển nhiên thuộc hạ đã sai Tống Minh Nghĩa và Liễu Yến đem ba bộ kinh sách về Thần Long đảo. Dĩ nhiên là việc đó có từ trước khi Liễu Yến bị tôn sứ xử tử.

Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện đó ư? Phải chăng Tống Minh Nghĩa ăn mặc giả gái để làm cung nữ ở trong cung?

Thái Hậu đáp:

- Đúng thế! Mãi một tôn sứ trở về đảo gọi hán ra hỏi coi sẽ rõ.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên giật mình tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Tống Minh nghĩa bị Đào cô hạ sát, mục đích này tưởng ta không biết việc đó. Mục đích đánh mất ba bộ kinh sách sợ giáo chủ hạch tội nên đem trách nhiệm đổ lên đầu người khác. Cái đó kêu rằng “Tử vô đối chứng”. Mục này khôn ngoan thật. Nhưng mục có biết đâu ba pho kinh sách kia đã lọt vào tay lão gia rồi. Mục bịp ai thì được, nhưng với lão gia thì đừng hòng. Tạm thời ta không nên lật tẩy mục vội.

Gã nghĩ vậy liền nói:

- Thái Hậu đã lấy được ba bộ kinh sách thì công lao này không phải là nhỏ. Còn năm bộ kia Thái Hậu nên tận tâm tận lực tìm cho ra hết..

Thái Hậu đáp:

- Dạ! Dạ! Suốt ngày đêm lúc nào thuộc hạ cũng nghĩ cách điều tra cho ra năm bộ kinh sách kia lấy về để gọi là báo đền ân đức cao cả của giáo chủ.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm. Thái Hậu hết dạ trung thành như vậy thì dĩ nhiên thể nào cũng được một lần ban thuốc giải chất độc trong Độc Long dịch câu hoàn. Chẳng bao lâu nữa bản sứ trở về ra mắt giáo chủ, nhất định sẽ tuyên dương với ngài về công lao của Thái Hậu.

Thái Hậu cả mừng cúi đầu thỉnh an rồi nói:

- Ôn đức của tôn sứ, thuộc hạ vĩnh viễn không dám lãng quên. Hay hơn hết là xin cho thuộc hạ chuyển sang Bạch Long môn để chịu dưới quyền chỉ huy của tôn sứ. Đó là một điều đại hạnh mà thuộc hạ rất mong mỏi.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Việc này dễ dàng quá. Có điều Thái Hậu nên đem những việc đã qua nhất thiết tường thuật lại cho bản sứ nghe, đừng có dấu diếm chút gì.

Thái Hậu nói:

- Dạ! Dạ! Đối với trưởng môn sứ trong bản môn dĩ nhiên thuộc hạ không dám dấu diếm tí gì và cũng chẳng có nửa lời giả dối..

Thái Hậu chưa dứt lời, đột nhiên ngoài cửa có tiếng chân vang lên. Một ả cung nữ hắng giọng một tiếng nói vọng vào:

- Khỏi bẩm Thái Hậu ! Hoàng Thượng truyền chỉ cho quế công công có việc gấp, công công phải lập tức ứng hầu.

Vì Tiểu Bảo gật đầu mấy cái khẽ nói:

- Thái Hậu cứ yên tâm. Để sau này sẽ bàn.

Thái Hậu hạ giọng đáp:

- Đa tạ tôn sứ!

Rồi đồng dạng nói để bên ngoài nghe tiếng:

- Hoàng Thượng đã có lệnh truyền, vậy người lên châu đi.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Kính chúc Thái Hậu kim sa vạn phúc.

Gã vừa bước ra ngoài cửa đã thấy tám tên thị vệ phòng thủ ở ngoài cung Từ Ninh, trong lòng không khỏi kinh hãi tự hỏi:

- Không hiểu có việc gì đã xảy ra?

Gã đến ngự thư phòng. Vua Khang Hy mừng rỡ nói:

- Hay lắm. Người không việc gì. Trẫm trải qua một phen hồi hộp trong lòng. Nghe nói người bị mưu tiện nhân kia đem đi, trẫm sợ mưu hại người.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đa tạ sư phụ đã có lòng quan hoài. Mụ lão tiện nhân tra hỏi đệ tử về chuyện lên Ngũ đài sơn và tình hình của lão hoàng gia nhưng đệ tử không nói, chỉ trả lời là chẳng có lão hoàng gia nào hết.

Vua Khang Hy nói:

- Thế thì hay lắm! Hừ! Một ngày kia ta sẽ trả thù cho phụ hoàng cùng mẫu hậu. Vừa rồi ta sợ mụ tiện nhân hại người nên đã sai tám tên thị vệ tới Từ Ninh cung. Nếu lão tiện nhân không buông tha người là bọn chúng xông vào cướp người ra, dù phải trở mặt với mụ cũng đành chịu.

Nói đến đây nhà vua kiến răng ken két. Vi Tiểu Bảo quỳ mọp ngay xuống, dập đầu thưa:

- Hoàng đế sư phụ! Ôn đức của sư phụ coi nặng bằng non. Đệ tử dù tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền trong muôn một.

Vua Khang Hy nói:

- Người đi phục thị cho lão Hoàng gia thật hết lòng, tức là đền đáp ơn tri ngộ của ta đó.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Dĩ nhiên đệ tử phải hết lòng.

Vua Khang Hy cầm một bọc lớn gói giấy vàng nói:

- Đây là phần thưởng cho tặng chúng chùa Thiếu Lâm. Người tuân chỉ dụ đi lựa lấy một trăm tên ngự tiền thị vệ, hai ngàn quân quân Kiêu kỵ doanh binh lên chùa Thiếu Lâm làm việc. Bây giờ ta thăng cho người làm Kiêu kỵ doanh chính hoàng kỳ phó đô thống. Chúc quan này lớn lắm vào hàng chánh nhị phẩm rồi đó. Người nguyên là người Hán, ta ban cho người làm người Mãn Châu. Đạo quân hoàng kỳ là do Hoàng đế điều động. Kiêu kỵ doanh là toàn thân binh của Hoàng đế.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đệ tử chỉ mong lúc nào cũng được kề cận bên mình sư phụ. Còn quan lớn hay quan nhỏ đệ tử không quan tâm đến.

Gã nói rồi dập đầu tạ ơn. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Ta rõ ràng là người Hán mà bây giờ lặc mình một cái đã biến thành người Mãn Châu được ngay.

Vua Khang Hy lại truyền triệu Kiêu Kỵ Doanh chinh Hoàng Kỳ đô thống là Sát Nhĩ Châu đến dụ chỉ cho y hay Tiểu Quế Tử thực ra không phải là thái giám và bây giờ ngự tử cho gã gia nhập quốc tịch Chính Hoàng Kỳ và thăng

lên chức Kiêu Kỳ doanh chinh hoàng kỳ phó đô thống. Hồi Ngao Bái chấp chương binh quyền trong triều, Sát Nhĩ Châu bị hấn khuynh loát, lúc nào cũng lo ngay ngáy khó bảo toàn được tính mạng. Nay nhờ công việc của Ngao Bái bị bại lộ, y mới được thoát mái. Từ đó y rất cảm kích Vi Tiểu Bảo là người đã bắt và hạ sát Ngao Bái. Bây giờ nghe đức Hoàng thượng chỉ dụ cho Vi Tiểu Bảo làm chức quan phó của y thì lòng mừng rỡ khôn xiết. Sát Nhĩ Châu nhìn Vi Tiểu Bảo ngỏ lời chúc hạ:

- Vi huynh đệ! Anh em mình cùng làm việc với nhau trong một lĩnh vực thì thật là một điều tuyệt diệu. Vi huynh đệ là bậc thiếu niên anh hùng sẽ làm cho Kiêu Kỳ doanh của chúng ta nở mặt, nở mày, lừng lẫy tiếng tăm.

Y nghĩ thầm:

- Gã này được Hoàng thượng cực kỳ sủng ái, tuy bề ngoài là phó thủ của ta nhưng tình thực là ta quyết định làm phó thủ cho gã. Mình chỉ cần gã hài lòng thì bước tiến trình mai hậu của mình không biết đến đâu mà kể.

Vi Tiểu Bảo nghe lời Sát Nhĩ Châu tăng bốc, gã đáp lại bằng những lời khiêm nhượng. Vua Khang Hy lại nói:

- Việc này tạm thời không công bố trước triều đình. Bây giờ hai khanh hãy lui ra kiểm điểm binh mã.

Nhà Vua nhìn Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Tiểu Quế Tử thượng lộ ngay chiều nay, bắt tất phải vào đây cáo biệt trăm năm nữa.

Vi Tiểu Bảo đập đầu tạ ơn, cáo biệt. Gã tự nhủ:

- Vì lẽ gì mù điểm già gia nhập Thần Long giáo, ta chưa hỏi biết rõ được, bây giờ ta lại phải đi công cán. Vụ này đành phải chờ đến lúc về cung sẽ đến điều tra mục.

Sát Nhĩ Châu và Vi Tiểu Bảo liền đến gặp quan ngự tiền thị vệ tổng quản Đà Long. Vi Tiểu Bảo liền lấy đạo dụ của Vua Khang Hy bữa trước đã phong gã làm chức ngự tiền thị vệ phó tổng quản cho Đà Long coi. Đà Long coi dụ rồi chúc hạ ân cần và hỏi tiếp:

- Vi huynh đệ muốn lựa bao nhiêu thị vệ cứ việc tùy tiện. Huynh đệ lấy luôn cả tại hạ đi theo cũng được.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Cái đó thì tiểu đệ không dám đâu. Đa huynh giữ trọng trách bảo vệ Thánh hoàng, muốn xuất kinh đi chơi đâu phải chuyện dễ dàng?

Đa Long cũng cười nói:

- Lần sau Đa mỗ tâu xin thánh thượng cho anh em mình thay bậc đổi ngôi, Vi huynh đệ lên làm chánh, Đa mỗ xuống làm phó để có việc xuất kinh hừng gió thì sai Đa mỗ đi, còn Vi Huynh phải ở lại kinh thành.

Vi Tiểu Bảo lựa trước hai tên thị vệ Trương Khang Kiện và Triệu Tề Hiền để chúng gọi một toán thị vệ thân cận đem đi. Chẳng mấy chốc Sát Nhĩ Châu cũng đã điểm xong hai ngàn quân sĩ Kiều Kỳ doanh do viên tham tá cầm đầu, tập hợp ở ngoài cửa cung chờ lệnh. Những phẩm vật của Hoàng đế ban thưởng cho tăng lữ chùa Thiếu Lâm cũng được chiếu theo chỉ dụ sắp đặt hoàn bị. Mấy trăm tên xa phu khiêng xếp lên xe. Hoàng đế đã muốn điều gì là quân nhân trực tiếp ra tay, chỉ trong vòng hai giờ nhất thiết đầu đã vào đấy. Vi Tiểu Bảo đáng lý phải vận nhung phục Kiều Kỳ doanh nhưng bộ nhung phục cho vị tiểu tướng quân không thể làm ngay được. Sát Nhĩ Châu liền nghĩ ngay ra một cách rất chu đáo là lấy bộ nhung phục của mình trao cho gã. Y lại truyền cho bốn tên thợ may thật khéo đi theo để dọc đường chúng ngồi trên xe mà sửa chữa lại cho Vi Tiểu Bảo mặc vừa. Sát Nhĩ Châu dặn bọn thợ phải ngày đêm làm việc, sửa chữa nhung phục cho xong mới được trở về cung. Nếu trễ nải sẽ bị trọng phạt. Vi Tiểu Bảo một mình lên đến ngõ hẻm bảo Lục Cao Hiên và Uý tôn giả:

- Bữa nay bản sứ trà trộn vào cung đã tìm được manh mối để lấy trộm sách.

Gã lại dặn hai người cứ ở nhà yên lặng chờ tin tức, không nên ra ngoài để khỏi tiết lộ cơ mưu. Lục Cao Hiên và Uý tôn giả thấy gã làm việc thuận lợi và mau chóng, mới hai ngày đã tìm ra đường lối đều rất cảm kích và hân hoan, chúng vâng dạ luôn miệng. Vi Tiểu Bảo lại sai Song Nhi cải dạng nam trang làm tên thư đồng để theo gã. Mọi việc xong xuôi thì trời vừa tối. Nhưng Thánh chỉ muốn gã dời kinh ngay trong đêm nay nên gã phải lên đường ngay lập tức. Nhân mã ra ngoài cửa Nam, đi được mười lăm dặm thì hạ trại. Kiều kỳ doanh gồm toàn thân binh hộ vệ Hoàng đế và chúng đều là con em hàng quý tộc ở Mãn châu. Đồ ăn, thức mặc của đoàn quân này đắt gấp mười hạng binh sĩ tầm thường. Bọn doanh binh ở trong kinh thành đã lâu ngày, bây giờ chúng được ra ngoài, ai nấy đều vô cùng khoan khoái. Huống chi đâu không phải là một cuộc xuất binh chiến đấu liều mạng. Triều đình đài thọ phí tổn cho chúng thì ngoài du sơn ngoạn thủy còn vui thú nào bằng? Vi Tiểu Bảo chợt nghĩ tới Đào cô cô, gã tự nhủ:

- Hôm qua mình bị công chúa đánh một trận, toàn thân đau ê ẩm, về làm một giấc ngủ sáng lâu mới dậy. Chuyến đi vừa rồi chưa có dịp đến viếng Đào cô cô, chẳng hiểu tình trạng của Đào cô cô ở trong cung thế nào? Lần này trở về thế nào cũng phải hội diện với Đào cô cô mới được.

Ăn uống cơm rượu xong, Vi Tiểu Bảo đi ngủ. Sáng hôm sau dậy thật sớm, triệu tập Trương Khang Kiện và Triệu Tề Hiền cùng bọn thị vệ. Bên kia tham lãnh tá ở Kiêu kỵ doanh cũng tụ hội quân sĩ dưới trướng. Mọi người đều nghĩ thầm:

- Nhất định Hoàng thượng ban đặc chỉ sai phó đô thống đi làm một việc trọng đại gì đây, nên ngài triệu tập chúng ta để tuyên đọc Thánh chỉ.

Nhưng mọi người làm lễ tham kiến xong, Vi Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ chúng ta không có việc gì. Con mẹ nó! Chúng ta đánh bạc một phen. Để lão gia làm nhà cái.

Quan quân nghe gã nói vậy đều thộn mặt ra. Ai cũng cho là gã nói đùa. Lại thấy gã lấy trong bọc ra bốn con xúc xắc liệng xuống bàn gỗ. Xúc xắc quay tít trên bàn. Mọi người hoan hô như sấm dậy. Số đông quan quân đều là người thích đánh bạc. Sở dĩ lúc hành quân xuất chinh phải nghiêm cấm cờ bạc là để tránh quân tâm khởi xôn xao làm hư tới đại sự. Vi Tiểu Bảo đâu có hiểu luật lệ này? Viên tham lãnh tá ở Kiêu kỵ doanh tuy hiểu quân luật nhưng nghĩ tới chuyến xuất quân này nào phải dùng vào việc chiến chinh nên không ngăn cản mỗi nhả hứng của phó đô thống. Vi Tiểu Bảo lại móc bên mình ra một tập ngân phiếu, tất cả đến hơn sáu ngàn lạng bạc, liệng xuống rồi hỏi:

- Ai giỏi nghề đánh bạc thì lại mà ăn!

Bọn quan quân tới tấp chạy về phòng mình để lấy tiền. Trong bọn Kiêu kỵ có nhiều người tuy cấp bậc thấp kém nhưng lại con nhà giàu, thấy phó đô thống đứng ra làm cái liên ôm bạc kè kè lạng lẽ tiến vào trong trường. Vi Tiểu Bảo lại hô lớn:

- Đánh bạc không phân lớn nhỏ, chỉ ăn tiền ăn bạc. Đã là anh hùng hảo hán thì càng thu lớn càng cười nhiều. Chỉ có loại con rùa, quân khốn kiếp mới được bạc là chuồn.

Gã thổi nột cái có bốn quân xúc xắc ngã xuống. Vi Tiểu Bảo khi còn ở thành Dương Châu thích nhất là oai phong của nhà cái trong sòng bạc. Làm phó tổng quản hay phó đô thống gì gì nữa gã cũng không ham. Bữa nay gã thống lãnh mấy ngàn quân nhân để làm nhà cái đánh bạc là một điều thoả chí bình sinh. Quan quân tới tấp đặt cửa, có kẻ ăn, người thua. Cuộc đánh bạc mỗi lúc một cao hứng, tiền đặt cọc mỗi lúc một nhiều. Cả những quân sĩ đứng phía sau cũng đặt tiền vào cửa. Thị vệ Triệu Tề Hiền và một tên tá lĩnh ở Mãn Châu đứng bên Vi Tiểu Bảo để thu tiền được hay giam tiền thua. Chốn quân doanh vang lên những tiếng reo hò, kêu gọi của người được kẻ thua biến thành một sòng bạc lớn không hơn không kém. Canh bạc kéo dài hơn một giờ. Số tiền trên bàn bạc có đến ngoài ba vạn lạng. Nhiều kẻ thua nhẩn túi chạy về doanh để mượn tiền của những anh em không chơi bạc để ra đánh

gỗ. Vì Tiểu Bảo bỗng gieo một phát được cả bốn con xúc xắc toàn là điểm hồng. Nước bạc này nhà cái ăn hết. Bọn quan quân người thì lộ vẻ buồn thiu, người thì chửi mắng on xòm, có kẻ lại thở dài sườn sượt. Triệu Tề Hiền toan thò tay ra vợ tiền, Vì Tiểu Bảo vội ngăn lại la lên:

- Hãy khoan! Bữa nay là ngày đầu tiên lão gia cầm quân mà lại làm cái, vậy phát toàn thắng này để các vị bằng hữu, lão gia không lấy.

Quan quân nổi tiếng hoan hô rầm trời:

- Vì đô thống quả là anh hùng số một.

Vì Tiểu Bảo lại hô tiếp:

- Ai muốn đặt thêm thì đặt xuống.

Mọi người đánh canh bạc này thua mà không mất tiền cho là hên vận tới tập đặt thêm tiền. Trên chiếu xếp đầy những đồng bạc trắng ngần. Bỗng có một người đồng dục hô:

- Đặt cửa Thiên Môn!

Một vật tròn tròn như trái dưa đặt xuống cửa Thiên. Mọi người nhìn lại đều thộn mặt ra. Hiển nhiên là một cái đầu lâu máu chảy đầm đìa. Cái đầu này đội mũ quan binh, đúng là một tên ngự tiền thị vệ. Triệu Tề Hiền bật tiếng la hoảng:

- Triệu Cát Thông!

Nguyên thủ cấp này là của một tên thị vệ tên gọi Cát Thông. Gã đang đi tuần ở ngoài trường thì bị cắt mất đầu. Mọi người ngừng mặt ra thấy mười mấy tên mặc áo màu lam đứng ngay trước quan trường. Trong đám này có cả nam lẫn nữ, tên nào tay cũng cầm thanh trường kiếm. Quan quân mãi đánh bạc tối tăm mặt mũi, chẳng còn ai biết bọn này đến đây từ lúc nào. Trước canh bạc một thanh niên lối 25, 26 tuổi, tướng mạo anh tuấn, hai tay không cầm binh khí, cất tiếng hỏi:

- Đô thống đại nhân! Đại nhân có đất tiếng bạc đó không?

Quan quân trong trường chưa đeo binh khí, trong lúc thắng thốt chưa biết làm thế nào. Triệu Tề Hiền hô lớn:

- Bắt lấy chúng!

Lập tức bốn tên thị vệ nhảy xổ về phía người thanh niên kia. Thanh niên này vờn hai tay túm lấy ngực hai tên thị vệ đập mạnh đầu vào nhau đánh cốp một tiếng. Hai gã lập tức ngất xỉu. Còn hai tên thị vệ khác đang thi triển quyền pháp tấn công người thanh niên. Bỗng thấy bạch quang lấp loáng. Hai thanh trường kiếm phóng ra đâm hai tên thị vệ từ phía sau tới trước ngực. Chúng chỉ rú lên được một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra chết liền. Hai người

sử kiếm thì một người là thanh niên và một người là đạo nhân. Hai người này đồng thời thu kiếm về và nổi lên một tràng cười rộ. Chúng lại vung tay liệng kiếm ra, ánh bạch quang lấp loáng. Hai thanh kiếm song song bay tới. Đại hán đứng tuổi hô:

- Đặt cửa : “Thượng”.

Đạo nhân hô :

- Đặt cửa “ Hạ”.

Chát chát hai tiếng. Hai thanh kiếm một cắm vào cửa Thượng, một cắm vào cửa Hạ không thiên lệch chút nào. Bọn quan quân thấy thế bất giác ngấm ngấm hít một hơi khí lạnh. Thanh niên kia vẫy tay một cái. Bóng người chuyển động. Bốn tên áo lam sấn lại. Bốn thanh trường kiếm chĩa hai bên trở vào những yếu huyệt trong người VTB.

Triệu Tề Hiền lớn tiếng quát:

- Các người là ai? .. Sao dám lớn mặt đến thế? Các người.. giết chết quan binh lại sấn vào doanh trại mà.. không sợ mất đầu ư?

Trong bốn người cầm kiếm uy hiếp VTB, bỗng một người cười hình hích hỏi:

- Chúng ta không sợ, người có sợ không?

Vì Tiểu Bảo nghe giọng nói trong trẻo đúng là một thiếu nữ liền ngừng đầu lên nhìn, quả là một vị cô nương lối 15,16 tuổi, gương mặt tròn trĩnh, tướng mạo xinh tươi. Cặp mắt to và đen láy. Trên môi hé một nụ cười. Gã nhìn thấy gái đẹp, trong lòng lại nổi lên mấy phần khinh bạc liền cười đáp:

- Chỉ một mình cô nương cầm kiếm trở vào người cũng đủ làm cho tại hạ phải bỏ vía rồi.

Thiếu nữ liền dựng trường kiếm lên, mũi kiếm khê chỉ vào vai gã, thét hỏi:

- Người đã bảo sợ sao lại còn cười?

Vì Tiểu Bảo làm mặt nghiêm nghị đáp:

- Tại hạ bao giờ cũng tuân theo ý kiến của phụ nữ. Cô nương đã không cho tại hạ cười thì tại hạ không cười nữa.

Quả nhiên gã giữ vẻ mặt rất trang nghiêm không còn một chút gì ra vẻ cười cợt. Thiếu nữ thấy gã làm bộ làm tịch, không sao nhìn được lại bật lên tiếng cười khúc khích. Gã thanh niên cầm đầu chau mày cười lạt hỏi:

- Bọn Thát Đát Mãn Châu sắp đến ngày tận số rồi mới sai thằng lỏi miệng còn hơi sữa ra cầm quân. Ô hay! Chúng ta đã đặt cuộc hai thanh kiếm và một chiếc đầu lâu, sao người không gieo xúc xắc đi?

Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Tại hạ mà thua thì giam bằng gì?

Thanh niên kia đáp:

- Cái đó lộ là còn phải hỏi. Thua kiếm thì giam bằng kiếm, thua đầu thì giam bằng đầu.

Hắn cảm chắc rằng gã thiếu niên tướng quân này chỉ còn đường xin đầu hàng. Ngờ đâu Vi Tiểu Bảo có gặp trường hợp tởm võ mà biết mình thua liền đầu hàng ngay, nhưng ở trường hợp đổ bạc thì khi nào hắn chịu nước lép? Huống chi bên cạnh hắn lại là một cô nương xinh đẹp. Bạc đại trượng phu khi nào lại để mất mặt trước mỹ nhân? Gã tự nhủ:

- Bọn chúng bốn người cầm kiếm kề cổ mà nhất định giết ta thì thua cũng vậy, được cũng thế, đằng nào cũng phải chết. Vậy tội gì mình phải năn nỉ chúng?

Gã liền cười hì hì cảm xúc xắc lên đáp:

- Được rồi! Tại hạ ưng thuận điều kiện này. Thua kiếm trả bằng kiếm, thua đầu trả bằng đầu, thua quần cũng cởi ra. Ông bạn gieo trước đi!

Thanh niên không ngờ viên thiếu tướng này lại gan dạ đến thế. Hắn không khỏi sửng sốt, nghĩ thầm:

- Đại quân ở cả bên ngoài. Nếu chậm trễ tất sẽ có biến.

Hắn không muốn chần chừ vì sợ hơn hai ngàn quân Mãn Châu kéo ồa vào thì khó lòng đối phó. Gã thanh niên đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo thấy gã không lộ vẻ sợ hãi liền tự nhủ:

- Ta mà không đánh bạc thì gã này có chết cũng không chịu phục.

Hắn liền cầm lấy bộ xúc xắc gieo xuống thành sáu điểm. Đạo nhân cùng hán tử trung niên đều gieo được tám điểm. Vi Tiểu Bảo cầm bộ xúc xắc đưa tới trước mặt thiếu nữ nói:

- Cô nương! Mời cô nương thổi đi!

Thiếu nữ cười hỏi:

- Làm trò gì vậy?

Nhưng cô cũng thổi một hơi vào bộ xúc xắc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Mỹ nhân mà đã thổi vào thì chỉ vợ lấy chứ không phải giam.

Gã đặt bộ xúc xắc trong tay mấy cái toan gieo xuống. Triệu Tề Hiền vội la lên:

- Hãy khoan! Vi đô thống! Đô thống hãy hỏi xem họ muốn điều chi?

Gã sợ Vi Tiểu Bảo mà gieo thò lò xuống thành dưới sáu điểm thì không khỏi uổng mạng. Thanh niên cười lạt nói:

- Nếu đã sợ thì quỳ xuống xin đầu hàng.

Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Chỉ có loại con rùa, quân dê tiện mới sợ.

Bốn hạt xúc xắc gieo xuống quay tít một lúc rồi ngã ra thành sáu điểm. Vi Tiểu Bảo mừng quá reo lên:

- Hai đàng lục thì nhà cái ăn. Vợ của Thiên còn giam cửa Thượng và cửa Hạ.

Gã vừa nói vừa lắc cái đầu lâu để vào trước mặt rồi quay sang bảo Triệu Tề Hiền:

- Triệu sư ca! Đi lấy hai thanh kiếm giam cho hai nhà Thượng, Hạ.

Triệu Tề Hiền dạ một tiếng rồi đi ra cửa quân trường. Một hán tử áo lam vung trường kiếm lên chỉ vào ngực y quát:

- Đứng lại!

Vi Tiểu Bảo nói:

- Ông bạn không cho đi lấy kiếm thì phải giam bằng tiền. Mỗi thanh bảo kiếm tính giá bằng một ngàn lạng bạc.

Gã nói rồi lấy trong đồng bạc trước mặt ra hai ngàn lạng giam vào hai cửa đặt trường kiếm. Từ lúc hào khách xông vào quân trường kiếm chế chủ soái rồi quan quân đành bó tay, chẳng có mưu kế gì, lại thấy địch nhân vung kiếm giết người không uý kỵ thì dĩ nhiên võ công họ rất cao cường mà lại ra tay cực kỳ ngang ngược. Bên mình tuy quân sĩ nhiều nhưng đều ở ngoài trường và chưa hay tin tức. Nếu gây cuộc hỗn chiến thì e rằng bao nhiêu người trong trường đều mất mạng dưới lưỡi kiếm của bọn hung đồ. Ai cũng run sợ, thấy Vi Tiểu Bảo cùng địch nhân vẫn gieo xúc xắc đánh bạc, cười nói như không, bất giác nổi lòng kính phục con người gan dạ. Có người nghĩ thầm:

- Gã là con nít không biết trời cao đất dày mới dám đùa giỡn với bọn giặc cướp.

Gã thanh niên thấy Vi Tiểu Bảo giam bằng tiền liền hỏi:

- Hai thanh bảo kiếm của chúng ta mà chỉ được hai ngàn lạng bạc của nhà ngươi thôi ư? Bao nhiêu tiền trên bàn thu hết lại đi!

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>